

Alt, hvad der her forhandles og vedtages, og siger: „Det bryde vi os ikke om; vi alene ville det og det, og vor Willie skal ske“. Jeg tror ikke, at de Herrer, som saa stærkt paakalbe Forhandlingsfriheden, have gjort sig klart, at det er ingen Anerkjendelse af dette Things Forhandlingsfrihed, som har fundet Sted gennem denne Brug af det private Initiativ, denne lige overfor dette Thing hensynsløse Brug af dette Initiativ ved de foreløbige Lovs Forkastelse. — Saa ville de sige: Ja, men her er Tale om Love, men ikke om Lovforslag, og man kan anerkjende, at det vilde være noget aldeles Uhørt, om man ved Lovforslag brugte en saadan Fremgangsmaade, en Tilfidsættelse af Forhandlingsfriheden, en Underkjendelse af det andet Things Betydning, som vistnok er uhørt fra den ene Afdeling af Repræsentationen lige overfor den anden, men her er Tale om Love, og her kan der derfor være Spørgsmaal om en anden Betragtning. Saa kommer jeg til det, som egentlig er Hovedsagen ved denne Brug af det private Initiativ, og det den Retsvirkning, som man fra det andet Things Side tillægger det, og som man fastholder og vil tillægge det, thi man siger jo derigennem, at man har forvandlet Love efter Forkastelsen til rene og simple Lovforslag. Man hævder Gyldigheden af det private Initiativ, brugt paa den Maade, som sket er, og man siger, at Retsvirkningen deraf er, at Love som saadan bortfalder. De blive kun til simple Lovforslag. Det er Noget, som kan konstateres gennem officielle Udtalelser af Folkethingets Formand. Jeg minder i saa Henseende om den Forhandling, der fandt Sted mellem Conseilspresidenten og Formanden, den Gang Forslag til Lov om Indtægts- og Udgiftsbevilling blev indbragt gennem det private Initiativ. Conseilspresidenten negtede at anerkjende Betydningen af det private Initiativ, som værende i Stand til at medføre, at den derefter følgende Beslutning kunde have Gyldighed i Henseende til Forkastelsen. Men Formanden fremhævede: Vedtagelsen af Forslagene bekræfter de foreløbige Love, Forkastelsen af disse er aldeles utvetydig en Forkastelse af de i disse nævnte foreløbige Love, og den af Udstederne hidtil forudsatte Gyldighed af disse foreløbige Love er dermed ophørt, eftersom det ved det ene Things Forkastelse af disse Love er afgjort, at Betingelsen for deres fortsatte Opretholdelse: Rigsdagens Billigelse, ikke kan erhverves. Det er altsaa givet, at i Genhold til denne Forkastelse skulle disse Love opfattes som blotte Lovforslag, og det er jo ogsaa Noget,

som er fremhævet og anerkjendt senere i det andet Thing, idet man har sagt, naar den høitærede Conseilspresident fremlagde dem, efter at de vare forkastede ved det private Initiativ: Ja, der er ikke Noget til Hinder for, at et Lovforslag kan forelægges paany; det er fra det Synspunkt, man altsaa har accepteret dem, som simple Lovforslag. Alt man fastholder denne Opfattelse efter som før den 15de Oktober 1886, fremgaar jo f. Ex. af en Udtalelse af Ordføreren for Finantsudvalget i det andet Thing. Den findes i Tidenden Sp. 1025, hvor det hedder: „Spørgsmaal om Sanction eller ikke Sanction deraf“, — af det foreløbige Lovforslag — „Spørgsmaalet om den provisoriske Lovs fortsatte retslige Bestaaen eller Gyldighed er et afgjort Spørgsmaal, hvorom der ikke kan diskuteres mere; den provisoriske Lov eksisterer som Lov slet ikke mere.“ Det er altsaa givet, det er Noget som følger af hele Anvendelsen og Fastholdelsen af det private Initiativ, og det bestrives ved hele den Række af Udtalelser og hele den Opfattelse, som gjør sig gjældende i det andet Thing baade fra Formandens og fra Ordførers Side, saa nu kan man altsaa nok sige: Ja, Provisoriet er bestaaende, men retlig bestaaende, havende Retsvirkning som gyldig Lov, det kan man fra dette Synspunkt ikke sige. Man maa frakjende dem det, hvis ikke den hele Fremgangsmaade skal være meningsløs, og det tror jeg ikke, man kan eller tør gaa ud fra. Men jeg antager, at ærede Medlemmer ville fuldt ud kunne forstaa, hvilken Forstjæl det maa gjøre, om man saaledes opfatter dem som simple Lovforslag, eller om man opfatter dem som gjældende Love. Det er jo givet, at naar man betragter dem som Lovforslag, saa siger man: Hvorfor skulle vi bevilge Penge, som ere forlangte paa et Rigsdagens forelagt Lovforslag, som endnu ikke er oversendt og vedtaget, og den ærede Talers Udvikling, Henvisning til 1877, kan jeg egentlig ogsaa kun forstaa fra det Synspunkt, at han vil have dem opfattet som Lovforslag. Det er ganske vist fornøieligt at se, at den Behandling, som den Gang fandt Sted, har været i høi Grad instruktiv; det har den vist været for Alle. Kun tror jeg dog, at man ikke maa hengive sig til den Tro, at dermed er al Visdom og al Udvikling affluttet, saaledes at Tiden efter 1877 og dens Erfaringer ikke skulle medtages. Men naar man skulde paaberaabe sig den, saa vil jeg sige: Det kunde jo kun være som et Slags Modstykke, at Folkethinget den Gang ikke vilde optage de i Genhold til bestaaende Love givne Bevil-